

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
като разгледа докладваното от Андрей Ангелов Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20221100602549 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на Глава XXI от НПК.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба (и допълнение към нея) на подс. Д. Г., подадена чрез упълномощения му защитник адв. Г. Т. срещу присъда от 15.11.2021г., постановена по НЧХД № 2719/20г. по описа на СРС, НО, 106 състав, с която съдът е признал за виновен подс. Г. по обвинението за извършено престъпление по чл. 130, ал.2 от НК и на осн. чл. 78а, ал.1 от НК го е освободил от наказателна отговорност, като му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева. С присъдата СРС, НО, 106 с-в е признал подс. Г. за невиновен и го е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 130, ал.1 от НК. На последно място СРС е разрешил въпроса на направените по делото разноси, като е възложил подс. Г. да заплати на частния тъжител И. сумата от 1272 (хиляда двеста седемдесет и два) лева, а по сметка на СРС – сумата от 750 (седемстотин и петдесет) лева – представляващи направени по делото разноси и 5 (пет) лева за издаване на изпълнителен лист.

С постъпилите жалба и допълнение към нея от страна на защитата се обжалва изцяло първоинстанционната присъда, като се посочва, че същата е постановена при неправилно приложение на материалния закон (неправилна) и

необоснована – при избирано ценене на доказателствения материал. Сочи се, че районният съд едностранчиво е кредитирал производни гласни доказателствени средства от страна на тъжителя, като не е преценил заинтересуваността им и оттам – че не е установено авторството на деянието. Неизяснен е останал и конкретният механизъм на уврежданията и в частност оръдието на престъплението. Оспорват се и правните изводи на съда, свързани с необсъждането на въпросите относно правомерността на извършените от тъжителя действия, свързани с наличието на неизбежна отбрана или реторсия, поради наличието на друго неприключило наказателно производство от частен характер. Прави се искане за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, алтернативно - за признаването на Г. за невинен и оправдаването му.

В срока по чл. 322 от НПК е постъпило писмено възражение от адв. И. - С., в качеството ѝ на упълномощен повереник на частния тъжител И. И., в което се излагат твърдения, че обжалваната присъда е обоснована и законосъобразна, постановена при правилно изведена фактическа обстановка и достатъчност на доказателствата. Посочват се подробни аргументи, касателно доводите на защитата, изложени в жалбата и допълнението към нея. В заключение, отправя се искане въззивният съд да потвърди присъдата като правилна и законосъобразна.

В съдебно заседание на 16.12.2022 г. въззивният съд по реда на чл.327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и изслушване на експертизи, като е допуснато събиране на писмени доказателства.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд адв. Т. поддържа подробно изложените в жалбата и допълнението към нея аргументи за неправилност и незаконосъобразност на атакувания първоинстанционен съдебен акт. Излагат се аргументи, че с щора от багажник на кола не може да се осъществи такъв удар и съответно да се причинят такива травми, каквито се твърдят в тъжбата и респективно са отразени в СМЕ, поради големия ѝ размер и липсата на доказателства за съществуване на такъв предмет на местопроизшествието. Пледира се, че районният съд безкритично е кредитирал показанията на св. Л. И., като не е отчел нейната заинтересованост от изхода на делото, в качеството ѝ на съпруга на пострадалия, както и наличието на други дела от наказателен и гражданско правен характер между свидетелката и подсъдимия Г.. Излагат се аргументи, че първоинстанционният съд е приел фактическа обстановка, която не почива на събраните по делото доказателства и е останало неизяснено обстоятелствата, кой измежду частният тъжител и подсъдимият е започнал боя. Отправя се искане въззивният съд да отмени акатуваната присъда и да върне делото за ново разглеждане от друг състав. Алтернативно се отправя молба, ако въззивният съд счете, че са налице основанията за това, да отмени

атакувания съдебен акт и да постанови нов, с който да признае подсъдимия за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Подсъдимият Г. поддържа казаното от защитника му.

Повереникът на частния тъжител адв. И.-С. поддържа възражението към жалбата и допълнението към нея, като излага следните аргументи: СРС правилно и законосъобразно е приел, че с поведението си подс. Д. Г. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпния състав по повдигнатото му обвинение, както и, че не е имало защитно поведение от негова страна. Пледира се, че първата инстанция законосъобразно и справедливо е постановила осъдителна присъда и правилно е индивидуализирала наложеното наказание, отчитайки като смекчаващо вината обстоятелство наличието на предходни влошени отношения между подсъдимия и пострадалия. Отправя се молба въззивният съд да извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт и след като се увери в правилността на установените фактически положения, правилното прилагане на материалния и процесуалния закон от първата инстанция, да се произнесе с решение, с което да потвърди в цялост обжалваната присъда. Отправя се искане за присъждане на разноси във въззивната инстанция.

Частният тъжител И. поддържа казаното от неговия повереник.

В правото си на последна дума подс. Г. моли съда да бъде признат за невиновен.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата и допълнението към нея, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

За да постанови обжалваната присъда, Софийският районен съд е приел за установено, че подсъдимият Д. Г. и тъжителят И. И. се познават и обитават фамилна триетажна жилищна сграда, ведно с прилежащо дворно пространство, находящи се в гр. София, кв. „Васил Левски“, ул. ****. Посочените лица имат роднинска връзка по между си, доколкото пострадалият е съпруг на племенницата на подсъдимия – свидетеля Л. И.. В къщата към месец август 2019г. живеят: на първия етаж Т. Г. - баща на подсъдимия и дядо на свидетеля Л. И. /понастоящем покойник/; на втория етаж живеели подсъдимият Д. Г., съпругата му - свидетеля В. Г.а и тяхното дете; третият етаж се ползвал от тъжителя И., неговата съпруга, майка й М. Г.а /сестра на подсъдимия/, както и двете им малолетни деца.

Отношенията между роднините, обитаващи съсобствения имот, били изключително влошени, като същите многократно участвали във вербални и физически разпри помежду си относно ползването му. На 21.08.2019г. повод за поредния конфликт между подсъдимия Д. Г. и неговата племенница - свидетеля Л. И., били

хигиенните навици на кучето на И.и, който прераснал и във физически. За инцидента Л. И. разказала на съпруга си И. И., който същата вечер отишъл до дома на Г.и, за да разговаря с подсъдимия относно случилото се, като до ескалация на обстановката не се стигнало. Във връзка с този случай И. депозирала в СРС тъжба срещу вуйчо си, въз основа на която е образувано НЧХД № 2574/2020 г. по описа на 122 състав, НО.

На 24.08.2019г. около 9,30 часа тъжителят И. и подсъдимият Г. се срещнали в двора на имота в близост до вътрешната гаражна врата. Между тях възникнал словесен спор, относно поредния конфликт между Г. и съпругата на И., който поради ескалация на напрежението прераснал във физически сблъсък. Подс. Г. пръв нападнал тъжителя, като му нанесъл множество удари с носения от него метален предмет - желязна щора /тръба/ и с юмрук, локализирани в областта на главата и тялото, при което тъжителят паднал на земята. И. успял да се изправи, отнел от ръцете на подсъдимия предмета, с който го нападнал, хвърлил го на земята и на свои ред му нанесъл удар с юмрук в областта на лицето, при което наранил дясната си ръка. Последвал втори удар с юмрук в главата, при който Г. изгубил равновесие и паднал на каменната настилка, а тъжителят от своя страна продължил да му нанася удари с ръце и крака в областта главата и тялото.

Свидетелят В. Г.а чула викове, идващи от двора на къщата и се подала през отворения прозорец на втория етаж, от където видяла, че съпругът ѝ лежи на земята, а тъжителят И. му нанася удари с ръце и крака. Този етап от възникналия конфликт видяла и свидетелят В.П.. Последната имала предварителна уговорка да посети Г.и по служебен въпрос, като паркирала в съседна улица, отишла пеша до адреса, влязла в имота през другата порта и видяла, че подсъдимият лежи окървавен на земята до вътрешната врата на гаража, докато И. му нанасял удари с крака. П. се изплашила, излязла на улицата, не забелязала други хора в близост и побягнала към автомобила, където била забравила телефона си, за да потърси помощ.

Междувременно физическата саморазправа била преустановена от участниците в нея, като тъжителят И. се качил в дома си на третия етаж, където разказал на свидетеля Л. И. за случилото се. Същата възприела нараняванията му и ги заснела с мобилен телефон.

Подсъдимият Г. също се прибрал в жилището си, на втория етаж, където споделил на свидетеля В. Г.а детайли за възникналия конфликт. Съпругата му видяла травматичните увреждания по него и ги заснела с телефона си. Двамата се насочили към УМБАЛСМ „Пирогов“, за да потърсят медицинска помощ. Св. Г.а се свързала по телефон със св. П. и я уведомила, че няма да бъдат в дома си, тъй като съпругът ѝ е пострадал, при което тя отговорила, че е очевидец на случилото се.

Същият ден подсъдимият Г. бил освидетелстван от съдебен лекар, който при прегледа му установил разкъсване на лигавицата на горната устна, охлузвания по лицето, дясната ръка и двата крака, както и кръвонасядания на шията и гръдния кош.

На следващия ден - 25.08.2019 г. тъжителят И. също посетил специалист по

съдебна медицина, който констатирал отоци, кръвонасядания и охлузвания на челото, гърдите, гърба, корема и горните крайници, както и повърхностна разкъсно-контузна /охлузна/ рана на дясната ръка.

Във връзка с този случай Д. Г. депозирал в СРС тъжба срещу И. И. за нанесения му побой, въз основа на която било образувано НЧХД № 16276/2019 г. по описа на 20 състав, НО.

За да приеме за установена така изложената фактическа обстановка, Софийски районен съд се е позовал на: обяснения на подсъдимия Д. Г. /л. 172-173 от ПП/, показания на свидетелите Л. И. /л. 104-107 от ПП/, Р.К. /л. 107-108 и л. 239 от ПП/, В.П. /л. 109-110 от ПП/, В. Га /л. 110-112 от ПП/ и Б.Н. /л. 238-239 от ПП/, оглед на местопроизшествие, ведно с фотоалбум /л. 196-197 и л. 200-211 от ПСП/, следствен експеримент с участието на подсъдимия Д. Г., ведно с фотоалбум /л. 197 и л. 212-215 от ПП/, следствен експеримент с участието на свидетеля В.П., ведно с фотоалбум /л. 197-198 и л. 216-220 от ПП/, следствен експеримент с участието на свидетеля В. Га, ведно с фотоалбум /л. 198 и л. 221-224 от ПП/, следствен експеримент с участието на свидетеля Р.К., ведно с фотоалбум /л. 199 и л. 225-230 от ПП/, прочетените на основание чл. 282, ал. 1 НПК заключения на изготвените СМЕ по отношение на тъжителя И. И. /л. 132-141 от ПП/ и СМЕ по отношение на подсъдимия Д. Г. /л. 142-148 от ПП/, приобщените на основание чл. 283 НПК писмени доказателства, както и писмени и писмени доказателствени средства - СМУ от 25.08.2019 г. по отношение на тъжителя И. И. /л. 12 от ПП/, удостоверение за осъществени прием на тъжителя И. И. от полицейски орган на 24.08.2019 г. /л. 14 от ПП/, епикризи по отношение на тъжителя и резултат от проведена рентгенография /л. 15-20 от ПП/, справка за съдимост по отношение на подсъдимия Д. Г. /л. 52 от ПП/, СМУ по отношение на подсъдимия Д. Г., медицинска документация и резултати от проведено образно изследване, ведно е оптичен носител, съдържащ рентгенографии /л. 65-74 и л. 149-153 от ПП/, протокол от проведено на 01.07.2020 г. о.с.з. по НЧХД № 2574/2020 г. по описа на СРС, НО, 122 състав /л. 76-79 от СП/, копие на тъжба по НЧХД № 16276/2019 г. по описа на СРС, НО, 22 състав /л. 81-88 от ПП/, справка от ТРРЮЛНЦ и извлечения от фейсбук-страница на търговско дружество „Л.П.Г.“ ЕООД /л. 156-159 от ПП/, писмо от началника на 05 РУ СДВР, ведно с приложения, веществени доказателства - фотоснимки /л. 60-64 и л. 120 от ПП/.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране на правото на страните да участват, да сочат доказателства, а на подсъдимия – да се защитава. Противно на възраженията на защитника, първоинстанционният съд е положил необходимите усилия за изясняване на обективната истина, като е направил своите доказателствени изводи въз основа на всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Въззивният състав, след като подложи на анализ доказателствената съвкупност, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени съществено различни изводи относно фактите по делото, поради което споделя фактическите констатации на СРС, касаещи инкриминираното деяние.

Настоящият състав намира, че в хода на първоинстанционното съдебно

производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, от което следва, че не се налага първоинстанционната присъда да бъде отменяна, съответно делото да бъде върнато за ново разглеждане на СРС, а въззивната инстанция следва да се произнесе относно обосноваването и законосъобразността на обжалваната присъда.

Мотивирано съдът от първата инстанция е дал кредит на доверие като обективни, безпристрастни и професионално изготвени, от вещото лице д-р Д. Н., СМЕ по писмени данни спрямо тъжителя И. И. и подсъдимия Д. Г., от които става ясно, че вследствие на възникналия на 24.08.2019г. физически конфликт и двете лица са получили травматични увреждания, като подробно е изяснено механизма на тяхното причиняване, както и медико-биологичната им характеристика. Причинените на тъжителя И. И. мекотъканни травми /отоци, кръвонасядания и охлузвания по челото, гърдите, гърба, корема и горните крайници/, без разкъсно- контузната рана в основата на трети пръст на дясната ръка, са причинили болка и страдание без разстройство на здравето, като за пълното възстановяването е необходимо около 7-10 дни, а разкъсно-контузната рана на горната устна при подсъдимия Д. Г. е причинила временно разстройство на здравето, неопасна за живота, при което възстановителният период възлиза на 10-14 дни с образуване на белег, както и болка и страдание, досежно другите констатирани мекотъканни травми по тялото му.

При изграждане на изводите си относно правно значими за предмета на доказване факти, районният съд е извършил прецизна и задълбочена преценка на показанията на свидетелите В. М.В.-Г.а и В.В. П., както и на свидетелите Л. В. И. и Р.М.К., като е отчетел евентуалната им заинтересованост от изхода на делото, с оглед връзките им със страните, като съдът е извършил обоснован анализ въз основа на обективни критерии, като тяхната вътрешната убедителност, логичност, последователност и балансираност.

В тази връзка твърдението на защитата, че районният съд е кредитирал показанията на св. Л. И. безкритично, въпреки че същата е съпруга на пострадалия и има други заведени дела срещу подсъдимия, са неоснователни. Напротив обосновано, мотивирано и след прецизен анализ, съпоставяйки ги с останалия кредитиран от съда доказателствен материал, районният съд е дал вяра на показанията на свидетелката. Действително нейните показания представляват произведен източник на информация, но подобно на първата инстанция, настоящият съд цени същите като логични, хронологично последователни, касателно възникналите събития така, както са й били съобщени от пострадалия ѝ съпруг, веднага след случилото и възприетите от нея пряко наранявания върху него, като достоверността на обстоятелствата, описани в показанията ѝ, обективно се потвърждават от изводите на вещото лице, отразени в изготвената СМЕ спрямо тъжителя И. И.. Според показанията на св. И., съпругът ѝ

винаги се е старал да не се намесва във влошените отношения с роднините ѝ, като преди инцидента не е имал пререкания и конфликти с подсъдимия, обстоятелство, което не се оспорва от подс. Г..

Според показанията на св. И., на инкриминираната дата съпругът ѝ искал да поговори с Г. за случката от преди три дни между последния и нея /на 21.08.2019 г./, но подсъдимият реагирал агресивно на отправените към него думи и нападнал тъжителя И., като му нанесъл няколко удара с щора от багажник на автомобил и удари с ръце в областта главата и тялото.

Подобно на първата инстанция въззивният съд кредитира показанията на св. И. като вътрешно непротиворечиви, логични и кореспондиращи с всички други доказателства по делото, на които съдът дава вяра, като в същото време не намира основание същите да имат тенденциозна насоченост в полза на тъжителя И. И. и/или във вреда на подс. Д. Г..

При оценката и анализа на достоверността на показанията на св. И. настоящият съд отчита и следните обстоятелства: въпреки, че съпругата му била силно разстроена от случилото се на 21.08.2019г. между нея и Д. Г., тъжителят е отишъл до дома на подсъдимия, за да разговаря с него и да изрази позицията си, че подобен вид поведение и отношение между роднини са недопустими. Фактът, че тъжителят не е потърсил саморазправа с подсъдимия в деня на конфликта между последния и съпругата му, нито е прекрачил границата на нормалните човешки взаимоотношения, намират подкрепа в показанията на св. Г.а, обясненията на подсъдимия и тъжбата на пострадалия. Затова и настоящият съдебен състав намира за житейски нелогично тъжителят едва три дни по-късно без да бъде провокиран от подс. Г. и без да е влизал в контакт с него от вечерта на 21.08.2019г. /обстоятелство, което се твърди и от двете страни по делото/ да започне изненадващо нападение над подсъдимия, каквито твърдения се съдържат в обясненията на последния и показанията на св. Г.а, която в тази част, излага споделената от съпруга ѝ информация за развоя на събитията на 24.08.2019г.

Основателно районният съд не кредитира показанията на св.Р.К. като противоречиви на останалия доказателствен материал, като в мотивите си е изложил подробни съображения за това, които настоящият съд не намери за нужно да преповтаря. Въззивният съд не споделя възражението на защитата, че дискредитирайки показанията на св. К., първостепенният съд не е могъл да подреди правилно фактологията по случая, нито да изведе причинно следствена връзка между деянието и причинения вредоносен резултат или да установи обстоятелството, кой е започнал пръв двубоя. Настоящият състав споделя становището на първата инстанция, че изключвайки показанията на св. К. от доказателствената съвкупност, само по себе си това не води до извода, че повдигнатото с тъжбата обвинение е останало

доказателствено необезпечено. Напротив СРС мотивирано е извел своите фактически изводи, касателно кой от двамата е започнал физическата саморазправа и механизма на нанесените травматични увреждания и на двамата участници в боя, като се е позовал на СМЕ, изложените в показанията на св. И. обстоятелства, съпоставени с показанията на свидетелите от страната на защитата - св. П. и св. Г.а, както и обясненията на подсъдимия.

В обясненията си подс. Г. разкрива, че след като получил удар в лицето, в резултат на който устната му била разкъсана, последвали още удари в главата, при което той загубил равновесие и паднал на земята, след това тъжителят продължил да го ударя с юмруци и крака без подсъдимият в този момент да е успял да отвърне нападението, а след преустановяване на сбиването и двамата участници напуснали местопроизшествието и се прибрали по домовете си. Подсъдимият премълчава активната си роля в началната част на конфликта, което е в противоречие с нанесените на тъжителя травматични увреждания, подробно описани от вещото лице, изготвило СМЕ по отношение на тъжителя И. И.. Свидетелите П. и Г.а са видели само част от развитите се събития, а именно как Г. бил на земята, а тъжителят И. му нанасял удари, като и двете не са видели подсъдимият през това време да удря тъжителя. В тази връзка се налага несъмнения извод, че травматичните увреждания на тъжителя са били причинени непосредствено преди падането на подсъдимия на земята, тъй като след този момент не се установява той да е извършвал активни действия спрямо И..

Основателно районният съд е кредитирал твърденията на подс. Д. Г. и свидетелите В. Г.а и В.П., относно механизма на причинените на подсъдимия телесни увреди, тъй като те кореспондират с изготвената СМЕ по отношение на Д. Г., както и на находката, отразена в СМЕ по отношение на И., че констатираната при него разкъсно-контузна рана в основата на трети пръст на дясната ръка е резултат от нанасяне на удар с ръка, свита в юмрук т.е. налице са основания да се приеме, че се касае за самонараняване при нанасяне на удар с юмрук.

При формиране на вътрешното си убеждение по фактите районният съд се е позовал на резултатите от проведените оглед на местопроизшествието, следствени експерименти ведно с изготвените в тази връзка веществени доказателствени средства. Въззивният съд цени същите като надлежно средство за проверка достоверността на показанията на свидетелите по делото.

Въззивният съд споделя становището на първата инстанция, макар че средството на престъплението не е открито и не е приобщено по делото като веществено доказателство, това обстоятелство не обуславя извода, че такъв предмет не е използван като средство за нападение, нито препятства извеждането на неговите базисни характеристики, описани подробно в тъжбата, показанията на св. Л. И. и заключението на СМЕ. В тази връзка възраженията на защитника в тази насока са

неоснователни, като в случая е ирелевантно дали се касае за щора от автомобил или друг предмет с аналогична форма и метална структура. Настоящият състав отчита също, че подобен предмет може лесно да бъде прибран и укрит след приключване на престъпното посегателство. Доколкото св. П. не е видяла подобен предмет на земята, съдът намира, че е житейски възможно с оглед това, че свидетелката е била силно стресирана от възприетото посегателство над подсъдимия Г., което е провокирало незабавното ѝ бягството от местопроизшествието, като същата не е имала възможност да възприеме детайли относно обкръжението. Още повече, че св. Г.а и св. П. са възприели единствено втората част от физическия конфликт, при който тъжителят е нанасял удари на подсъдимия, като металният предмет не е използван, и е напълно логично двете да са били концентрирани върху моментните действия, без да обръщат внимание на околното пространство.

В заключение втората инстанция не намери основание за упражняване на правомощията си по чл. 316 от НПК и установяване на нови фактически положения, тъй като фактическата обстановка по делото е правилно и законосъобразно изяснена от първоинстанционния съд и са установени по безспорен начин обстоятелствата, релевантни за правилното му решаване и визирани в чл.102, т.1-3 от НПК.

На базата на възприетите фактически обстоятелства районният съд правилно е заключил от **правна страна**, че подс. Д. Г. е осъществил всички обективни и субективни признаци на престъпния състав по чл. 130, ал. 2 НК.

Несъмнено от обективна страна подсъдимият е причинил на другого- И. И., лека телесна повреда, изразяваща се в мекотъканни травми /отоци, кръвонасядания и охлузвания по челото, гърдите, гърба, корема и горните крайници/, реализираща медико - биологичния признак „болка и страдание без разстройство на здравето” по смисъла на цитираната по-горе разпоредба от НК. Причиняването на увредата е осъществено чрез нанасяне на удари с ръце и с метален предмет - щора /тръба/ в областта на главата и тялото, като между извършените от подсъдимия действия и причиненият вредоносен резултат е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Основателно първата инстанция частично е оправдала подс. Г. относно инкриминираното увреждане на пострадалия И. И. - разкъсно-контузната рана в основата на трети пръст на дясната ръка, тъй като по експертен път в хода на съдебното следствие е установено, че тази травма е причинена в резултат на нанесения удар от тъжителя в лицето на привлеченото към отговорност лице. В тази връзка правилно СРС е изменил правната квалификация по първоначално повдигнатото по-тежко обвинение по чл. 130, ал. 1 НК, имайки предвид, че всички останали установени по тялото на тъжителя И. И. мекотъканни травми /отоци, кръвонасядания и охлузвания по челото, гърдите, гърба, корема и горните крайници/, са причинили единствено болка и страдание, без разстройство на здравето.

От субективна страна подсъдимият е действал умишлено, при форма на вината пряк умисъл, като е съзнавал обективните условия на деянието, а именно общественотоопасния му характер - знаел е, че то е от естество да увреди здравето на пострадалия, и отражението му върху действителността (общественоопасните последици, изразяващи се във факта на конкретното причинено увреждане), с което е изпълнен интелектуалния момент от умисъла. Налице е и волевият момент – подсъдимият Г. е искал настъпването на общественотоопасните последици, а именно причиняването на лека телесна повреда на друго лице в резултат на нанесените удари, като е целял осъществяването на общественотоопасния резултат. Съдът намира, че деецът е действал с пряк умисъл, като във волеви аспект е целял пряко настъпването на причинените телесни повреди (инкриминирани по делото), като в тази връзка съобразява обективно механизма на деянието - нанасянето на удари в областта на главата и тялото на пострадалия, тяхната сила и интензивност и използваното средство за нападение метален предмет - щора от автомобил /тръба/ и с ръка, които действия водят неизбежно до причиняване на конкретния вредоносен резултат.

Неоснователно е възражението на защитата в лицето на адв. Т. за приложение на института, визиран в чл.130, ал.3 от НК – т.нар. „реторсия“. Съгласно чл. 130, ал. 3 от НК, за да се създаде основание за освобождаване от наказание, необходимо е пострадалият да е отвърнал веднага на дееца със също такава лека телесна повреда, каквато му е причинена. Съществено законно изискване е да е налице взаимно причиняване на лека телесна повреда. В настоящият случай безспорно установено е, че при възникналата на 24.08.2019 г. конфликтна ситуация травматични увреди са били причинени както на тъжителя И. И., така и на подсъдимия Д. Г., но съгласно кредитираните от съда съдебномедицински експертизи спрямо двете лица, всеки от тях е получил различни по вид леки телесни повреди. Съгласно експертното становище на вещото лице тъжителят И. е получил мекотъканни травми, които са причинили единствено болка и страдание, без разстройство на здравето, докато подс. Г. е получил разкъсно-контузната рана на горната устна, причинила временно разстройство на здравето, неопасна за живота. Съгласно тълкувателно решение № 51 от 16.09.1989 г. на ОСНК на ВС съдът може да приложи реторсията само когато са причинени еднакви по степен на увреждане леки телесни повреди - само по чл. 130, ал. 1 или само по чл. 130, ал. 2 НК, като в настоящия случай причинените различни по вид леки телесни повреди на подсъдимия и тъжителя, прави неприложим институтът на реторсията.

По делото се събраха достатъчно доказателства за това, че в инкриминираното време и на инкриминираното място подс. Г. пръв е нападнал с метален предмет и с юмруци тъжителя И., като му е нанесъл удари по главата и тялото, без тъжителят по някакъв начин да е провокирал това поведение от Г.. При започналия побой спрямо тъжителя И., неговото първоначално поведение и действия били самоотбранителни, включително и след като тъжителят успял да отнеме щората /металния предмет/ от

подс. Г., той я хвърлил на земята, без да отвърне на агресията със същото оръжие. Въпреки това подсъдимият не преустановил своето противоправно поведение, напротив последвало сборичкване между двамата, при което тъжителят ударил с юмрук подсъдимия в лицето и той паднал на земята. След анализа на доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, настоящият състав прие за единствено логичен извод, че подс. Г. е започнал нападението с металния предмет, защото няма как обективно да настъпи твърдяната от защитата хронология на събитията, а именно, че И. е нанесъл удари по лицето на подсъдимия, вследствие на които последният паднал на земята, а тъжителят продължил да го удара с крака в тялото и по главата, защото това би довело до невъзможност подсъдимият да вземе процесния метален предмет и да нанесе на И. удари с него. Тези обстоятелства влизат в противоречие със заключението на СМЕ - че установените на И. охлузвания, кръвонасядания и мекотъканни травми, по своята обща морфология отговарят да са получени от предмет с цилиндрична форма, с малко напречно сечение, с наличие на изразени неравности и/или ръбове с ширина около 1 см., като отговарят да са получени от подобен метален предмет – щора на автомобил /тръба/. Изложеното до тук води настоящият съдебен състав до преценката, че с нанесения от И. удар с юмрук в лицето на подсъдимия, с което му е причинил разкъсно-контузна рана на устната, тъжителят е целял да отблъсне непосредственото нападение на подс. Г. над него и да се защити от същото. Следва извод, че осъщественото от Г. деяние не може да се третира като защитна проява, по смисъла на чл.12,ал.1 от НК, доколкото същото обективно и субективно не е било насочено към предотвратяване на противоправното поведение на тъжителя И., напротив той пръв е нападнал тъжителя и то с метален предмет, с което е предизвикал неговата отбранителна реакция.

Законосъобразно контролираната инстанция е извела извод за кумулативната даденост на предпоставките за приложение на института, предвиден в чл.78а НК - освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание: извършеното от подс. Г. престъпление се наказва с лишаване от свобода до 6 месеца или пробация или глоба, деянието е извършено умишлено, подсъдимият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност, с деянието си не е причинил съставомерни имуществени вреди.

При индивидуализация на наказанието районният съд правилно е отчел като отегчаващи отговорността обстоятелства: механизма на извършеното от подсъдимия посегателство - нанесени са множество удари с ръце и с метален предмет /щора/тръба/ в различни части на главата и тялото, като са причинени многобройните мекотъканни травми в отделни анатомични области, което неминуемо завишава степента на обществена опасност на деянието и дееца.

Като смекчаващи отговорността обстоятелства настоящият състав отчита,

освен продължителното предходно влошаване на отношенията със семейството на пострадалия, което е занижило прага на емоционално-волевите му задръжки и чистото съдебно минало на подсъдимия, също така и причините му травматични увреждания от страна на тъжителя, като разкъсно-контузната рана на устната му покрива медико-биологичния признак временно разстройство на здравето без опасност за живота, докато тъжителят е получил единствено наранявания, които са предизвикали болки и страдания.

Тези обстоятелства мотивират СГС да счете, че определянето на глоба над минималния, предвиден в закона размер от 1000 (хиляда) лева не се явява обосновано. В този смисъл присъдата на СРС следва да бъде изменена, като наложеното на подс. Г. административно наказание „глоба“ бъде намалено от 1 500 (хиляда и петстотин) лв. на 1 000 (хиляда) лв.

С оглед изхода на делото и в съответствие с чл.189, ал.3 от НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси. Направеното от повереника искане за присъждане на направените във въззивното производство разноси следва да бъде уважено – видно от договора за правна защита и съдействие на л. 17-18 от въззивното дело, е че пострадалият е заплатил адвокатски хонорар на адв. И.-С. в размер на 960 (деветстотин и шестдесет) лева, поради което и съобразно правилото на чл. 189, ал.3 от НПК подсъдимият Г. следва да бъде осъден да заплати тази сума на частния тъжител.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното и основание чл. 337, ал.1, т.1 и чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, НО, XIV въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 15.11.2021г., постановена по НЧХД № 2719/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106 състав В ЧАСТТА относно наложеното на подсъдимия Д. Т. Г., с установена по делото самоличност, административно наказание „глоба“, като НАМАЛЯВА същото от 1 500 (хиляда и петстотин) лева на 1 000 (хиляда) лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 15.11.2021г., постановена по НЧХД № 2719/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106 състав В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

ОСЪЖДА подс. Д. Т. Г., с установена по делото самоличност, да заплати на осн. чл. 189, ал.3 от НПК на частния тъжител И. Ц. И. сумата от 960 (деветстотин и

шестдесет) лева, представляващи направени във въззивното производство разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____